

WEEKLIJKS VERSCHIJNEND PERSONEELSORGAAN VAN VAN DER HEEM N.V. DEN HAAG EN SNEEK

Verskillende medewerkers hebben bij de jaarwisseling ons hun beste wensen doen toekomen.

Wij hebben dit zeer op prijs gesteld en zeggen hen hiervoor hartelijk dank. Mogge het ook u allen en uw gezinnen in 1957 in alle opzichten goed gaan.

De directie.

EEN JAAR SPOEDT TEN EINDE

Samen tegenwind
trotsend.

OP BEZOEK

bij onze telefooncentrale-bouwers

Een bezoek aan de afdeling waar telefooncentrales worden gemaakt, kortweg T6-T6-montage genaamd, is zo sterk inspirerend dat je er bijna niet aan ontkomt om er eens wat meer over te vertellen. Wat gebeurt daar namelijk? Eenvoudig gezegd: men maakt er telefooncentrales of delen daarvan. Vindt u dat niet zo eenvoudig? U heeft gelijk. Wij zullen het nader toelichten. Als u de telefoon gebruikt verwacht u na het draaien van een nummer, dat u kunt spreken met de gewenste persoon. Als dat eens niet lukt verwondert ons dat, omdat wij gewend zijn dat de telefoon het altijd en bovendien goed doet. Maar u begrijpt dat dit alleen kan wanneer de centrale betrouwbaar werkt en dat is slechts mogelijk indien hij met grote zorg en nauwkeurigheid is gebouwd.

Wij werken daar naar vermogen aan mee en ik weet uit ervaring: dat vermogen is groot. Met veel ijver en enthousiasme wordt op onze afdeling TT-montage gewerkt. Vanzelf komen we tot de conclusie: een telefooncentrale = een kwaliteitsprodukt. Zo'n centrale bestaat uit verschillende delen, zogenaamde „rekken”,

Het zal u na het lezen van de overdenking van onze directie in het vorige nummer wellicht niet zo vergaan zijn als ons, namelijk: eerst een borrel voor de schrik, daarna nog een op de goede afloop en tenslotte toch maar rustig aan de oiebolten. Sprekend namens u, lezers-collega's, menen wij ook uw gevoelens weer te geven bij onze uitdrukking van solidariteit met de door de directie uitgesproken gedachten. Vergelijken wij de huidige omschakeling in het bedrijf met de omschakeling op aardgas, dan zal de vlam van onze gezamenlijke inspanning straks ook tweemaal zoveel warmte geven als voorheen.

Dat de totale reorganisatie noodzakelijkerwijs gepaard gaat met veel persoonlijk leed, moeten wij helaas onderschrijven.

Op weinig andere plaatsen komt dit zo duidelijk tot uitdrukking als bij de problemen waarmee de ondernemingsraad wordt geconfronteerd.

Twee, voor deze tijd wel zeer belangrijke, zaken te weten: dat collega's ons moeten verlaten en de nog over vele zaken heersende onzekerheid, nopen ons nu even daarbij stil te staan. Onze scheidende collega's mogen zich gesterkt weten door de gedachte dat zij in deze moeilijke periode niet alleen staan. Waar mogelijk zullen ook wij hen met raad en daad bijstaan. Onze beste wensen voor hen en hun gezinnen gaan hierbij.

De bestaande onzekerheden kunnen in sommige gevallen aanleiding zijn tot het op eigen initiatief trachten te scheppen van zekerheid elders. Het zal in ieders belang zijn dat deze periode tot het uiterste wordt beperkt.

Zeer speciaal voor hen die persoonlijk bij de huidige problemen betrokken zijn zouden wij willen zeggen: „Bedenk dat de OR er is voor u en niet omgekeerd”.

Graag wil de OR u begeleiden en bij de juiste instanties brengen. Van uw kant vragen wij om vertrouwen. De weg naar de OR is u natuurlijk bekend: iedere vrijdagmiddag om 16.30 uur kunt u bij haar terecht en voor spoedzaken ieder moment, rechtstreeks of via een der OR-leden, bij de secretaris.

Mogen wij besluiten met de directie te danken voor de goede wensen welke wij graag, ondanks de huidige omstandigheden, in verzoeken willen beantwoorden met: „Hoger zij onze vlucht.”

OR-redactiecommissie.

die weer opgebouwd zijn uit „units”. Een unit op zijn beurt is weer opgebouwd uit relais, kostenstellers enzovoort. Al deze overigens zeer fraaie zaken zijn echter nutteloos indien ze niet op de juiste wijze door draden met elkaar zijn verbonden. Veel draden samen vormen een draadboom.

Hoe stellen we nu zo'n draadboom zonder fouten samen, zodat uw buren niet uw gesprekken doorkrijgen? Het is wat lastig om iedereen zo'n centrale of een rek voor zijn neus te zetten om het te bedraden. Wat echter wel kan is een houten bord maken met daarop in code aangegeven de weg die iedere draad moet volgen. Om te zorgen dat de draden op de „rechte” weg blijven en geen slippertje maken, worden op kritieke punten spijkers geslagen. Elke spijker heeft een eigen tekening, bij voorbeeld een blauwe kleur en het cijfer 5 of groen en het cijfer 2. Moet nu in de centrale een draad lopen van blauw 5 naar groen 2, dan wordt de draad om de „blauwe” spijker geslagen en naar de „groene” getrokken, daar ook enige malen omgewikkeld om vervolgens te worden afgeknipt. Op deze manier ontstaat, mede door het gebruik van verschillende gekleurde draden, precies de juiste kleurige draadvorm. Zouden wij hem nu van de (kloppende) spijkers afschrijven, dan zou hij natuurlijk als de spreekwoordelijke pudding in elkaar zakken. Nu alles nog mooi strak langs de spijkers loopt worden alle naast elkaar lo-

Vervolg pag. 2

TT-montage (vervolg)

pende draden aan elkaar vastgemaakt met behulp van bindtouw. Wat nu bijna klaar is, dát is de draadboom. Deze bomen bestaan in allerlei soorten. Net als in het bos vindt u ook hier grote woudreuzen en kleine stammetjes. Evenals sommige mensen bij voorkeur hoog in de boom klimmen en anderen zich het liefst een beetje schuilhouden in het struikgewas, werken aan de grote draadbomen vooral de liefhebbers van het wat grotere werk, terwijl ander nijvere handen het plantsoenwerk voor hun rekening nemen.

De boom is nu bijna gereed, maar kan nog niet gebruikt worden. De draadeinden moeten namelijk eerst nog op de juiste lengte worden afgeknipt. Dat gebeurt weer door iemand die daarin specialist is, want ook hierbij geldt weer: fouten maken mag niet. Is een draad eenmaal te kort afgeknipt, dan is de hele boom onbruikbaar en moet hij weer terug voor reparatie. Zijn de draden eenmaal op de juiste lengte dan volgt het zogenaamde „aanspitsen”. Met behulp van een elektrisch verwarmd striptangetje wordt zoveel isolatie gestript dat een goede soldering gemaakt kan worden.

Ziezo, voorlopig kan onze boom aan de haak om daar te wachten op zijn (montage) beurt.

Voor deze keer wil ik het hierbij laten. In het volgende VDH-tje zullen wij onze wandeling over de TT-montage voortzetten.

uw Nieuwsgier.

OR-portret van M. C. H. van den Anker

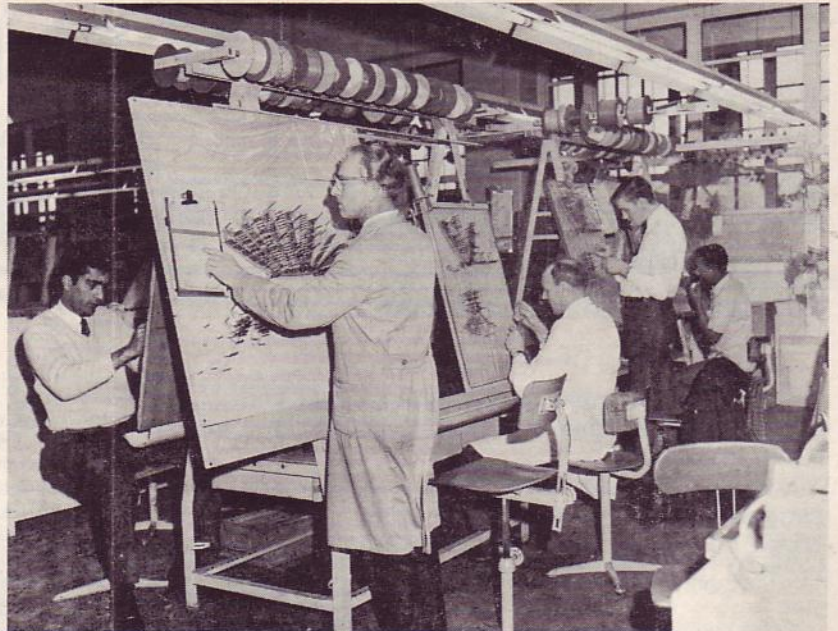
Wie in ons bedrijf kent de heer Van den Anker niet? Dat zijn er maar weinig. Een opvallende persoonlijkheid? Ja en neen. Ja, door zijn omvang, lengte, hardos, maar bovenal door zijn lach. Veel collega's zijn er hoorbaar getuige van wanneer hij plezier in het leven heeft en veel plezier heeft hij kennelijk wel. Toch is dit geen kenmerk van oppervlakkigheid; hij neemt het leven serieus. Ook zijn werk in het magazijn en in de ondernemingsraad verricht hij met grote toewijding.

Voor ons is het wel eens onbegrijpelijk dat Van den Anker zo opgewekt is gebleven, want hem is de teleurstelling in het leven niet gespaard gebleven.

Wanneer men weet dat hij, als gevolg van enkele ongevallen, een been-amputatie heeft moeten ondergaan, dan ontdekt men dat men met een man te doen heeft die een sterke wil bezit om door te gaan. Als ik dan tegen hem zeg: „Dat is dan ook de reden waarom jij voor de vierde maal zitting hebt willen nemen in de ondernemingsraad”, dan krijg ik als antwoord:

„Het zal wel, maar ik vind het leuk en je kunt iets voor een ander doen”. En dan zitten we direct middenin een gesprek

over de ondernemingsraad. „Je spreekt nu wel over de vierde zittingsperiode, maar eigenlijk mag je wel zeggen dat ik er de laatste keer weinig direct aan heb kunnen deelnemen. Daarom is het zo prettig dat ik nu wel mag meedraaien. Het werk is boeiend, het vraagt veel van jezelf maar het gevoel er bij te horen is leuk.

Om in de sfeer van ons verhaal te blijven: op deze foto ziet u van links naar rechts de heren K. HUSSAIN, A. HESKES, J. NONKES, H. ELKHUIZEN en M. A. MARTINA bezig met spoorzoeken in hun draadbomenbos.

LEGITIMATIEBEWIJZEN

Houders van een Van der Heemlegitimatiebewijs wordt verzocht dit, ter verlenging tot en met 31 december 1967, in te leveren bij afdeling Personeelszaken.

Deze bewijzen zijn bestemd voor Van der Heemers die zich in verband met hun werkzaamheden buiten het bedrijf als zodanig moeten legitimeren. Zij die nog niet in het bezit zijn van een dergelijk bewijs en dit voor hun werk nodig hebben, kun-

nen bij afdeling Personeelszaken (mei. Kluck, toestel 428) een aanvraagformulier verkrijgen. Het formulier, ingevuld en mede ondertekend door de chef van aanvrager, dient te zamen met een recente pasfoto te worden teruggezonden ter attentie van de heer K. J. van Duren.

Bij beëindiging van het dienstverband is de houder verplicht het bewijs weer in te leveren bij Personeelszaken.

Toch kost het je nogal wat vrije tijd als je alles wilt bijhouden”. „Beschik je nog over veel vrije tijd naast je OR-werk?” is mijn vraag. „Ja, dat wel. Tijdens mijn laatste ziekteperiode heb ik veel werk vaarwel gezegd. Het is niet zo gemakkelijk om jeugdwerk te blijven doen. Bovendien heb ik de kans gekregen om een volkstuinje te bemachtigen en daar ben ik erg blij mee; juist omdat ik dan zo heerlijk buiten kan zijn. Natuurlijk kan ik de tuin niet zelf ompitten, maar voor de rest doe ik heel veel zelf. Met mijn auto kan ik er gemakkelijk komen”.

Wanneer het woord auto valt, komt de oude chauffeursgeest weer te voorschijn en hij praat gemakkelijk een uur vol over de tijd dat autorijden nog een sport voor hem was „Dubbelklutsen, tussengas geven en dergelijke manipulaties maakten het wel eens moeilijk voor me, maar tegenwoordig is er niet veel meer aan met al die gesynchroniseerde versnellingen”.

„Vind je DAF-rijden dan niet vervelend?” „O nee, helemaal niet, het is erg gemakkelijk en echt ouderwets is geen enkele auto meer”. „Je bent in dit gesprek, nu wel op autorijden overgegaan maar toch wil ik nog iets anders van je weten. Hoe denk jij over de jeugd?” „Och, ze zijn anders

Doorlezen pag. 3

OR-portret (vervolg)

dan wij, maar dat is de jeugd van 14 jaar ook al ten opzichte van de 24-jarigen bij voorbeeld; ik geloof er nog steeds in. Ze doen wel eens gek maar mag het alsjeblieft? Ze zijn jong. Ze zullen hun weg heus wel vinden. Een onderneming als de onze heeft veel jeugd nodig, maar er moet ook voor hen gezorgd worden." En dat is dan kennelijk de reden waarom de ondernemingsraad de heer Van den Anker heeft aangewezen als lid van het bestuur van het studiefonds en van de commissie Jeugdzaken.

t. P.

SNEEK ZIT NIET STIL

Wij zullen u niet vermoeien met te vertellen hoe een breinaald, een extra veertje, glijgoten en specificaties van tussenrekeningen ideeënbus-beloningen in Sneek hebben veroorzaakt. Wij volstaan dit keer met namen en beloningen.

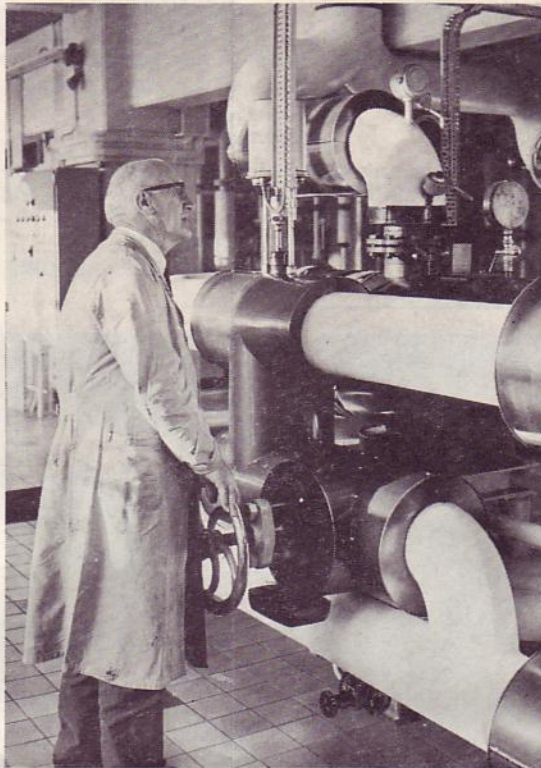
De heer W. Westra: f 20,—; de heer S. J. Melein: f 30,—; de heer J. Ploeg: aanmoedigingspremie en de heer R. G. Kroese: een boekenbon.

Dat ook in Sneek de ideeënbus niet als stofnest wordt gezien moge blijken uit het feit dat wij nog de volgende beloningen aan u kunnen doorgeven: (dat hadden wij eigenlijk al veel eerder moeten doen, maar plaatsruimte enz. enz.)

Afdeling Afregelen/Controle: de heren H. J. Wignand, (f 30,—); J. S. Faber, (f 20,—); A. Metref, (f 20,—); F. R. Douma, (f 20,—); J. S. Faber, (aanmoedigingspremie) en A. Dijkstra (aanmoedigingspremie). Deze laatste vorm van beloning ging ook naar: de heren J. Hakze, Huishoudelijke Dienst; G. S. Jaasma, Gereedschapmakerij en meijuffrouw A. A. Ketelaar, Wikkelaafdeling.

25 jaar: licht, kracht, lucht en warmte

20 januari 1942 kwam de heer H. Kuiper als bandbaas op de montage-afdeling bij Van der Heem in dienst. In 1944 werd hij als elektricien overgeplaatst naar de toenmalige afdeling Huisvesting, waarna in 1946 zijn benoeming tot machinist volgde welke functie hij thans nog vervult. Deze functie brengt met zich mee dat het hele complex zijn werkterrein is, zodat welhaast iedere ruimte in ons bedrijf bij dag of bij nacht door hem wordt betreden. Het is dan ook geen wonder dat de heer Kuiper voor velen onder ons een bekende figuur is geworden. Wat velen zich echter niet altijd zullen realiseren is: als zij 's morgens in verwarmde gebouwen komen, het licht aan doen of perslucht gebruiken dat hier dan de nachtelijke arbeid van de heer Kuiper aan vooraf is gegaan. Wij hopen dan ook nog vele jaren warm en goed belicht ons werk te kunnen doen.

Heer Kuiper, uw afwezigheid van enkele maanden wegens ziekte is gelukkig weer voorbij en wij hopen dat u spoedig geheel genezen zult zijn. Dan zult u zich ook weer kunnen geven aan uw hobby's: tuinieren en klaverjassen.

Tot slot wens ik u en uw gezin een prettige jubileumdag toe.

G. Landman.

Graag voegt de redactie aan het bovenstaande haar gelukwensen toe.

NIET SCHIETEN!

Misschien vindt hij het helemaal niet leuk, dat wij zijn idee in deze kolommen vermelden. Maar eerlijkheid gebiedt dat wij u mededeling doen van een ideeënbeloning van f 100,— die is uitgereikt aan de heer A. Appelman, afdeling Gebouwendienst. De ideeëncommissie schreef hem: „Uw voorstel om de pauzes te combineren is weliswaar niet uitgevoerd, doch naar aanleiding van uw voorstel is de kantine van de Kastenfabriek gesloten." En mocht u toch willen schieten, bedenk dan dat wij over een paar weken niet beter meer weten.

Broederlijk

geglunder ...

..... was het resultaat van een beslissing van de Ideeëncommissie. Zij kende namelijk een beloning van f 310,— toe aan W. J. J. en A. P. Meijer van de afdeling Spoelenfabricage. Dat men op deze afdeling niet alleen spoelen fabriceert moge blijken uit het feit dat hun idee betrekking had op de montage van idee filters uit EZB-apparatuur. Op plaatsen waar eigenlijk geen plaats meer was moesten volgens voorschrift afschermplaatjes worden gemonteerd. Dat had heel wat voeten in de aarde. Bovendien veroorzaakte die minimontage regelmatig beschadiging van andere onderdelen. „Waarom laten ze die plaatjes niet weg?" is een vraag die misschien in eerste instantie als „lekenpraat" is weggelachen. Maar onze broeders lieten het er niet bij zitten. Enfin, het resultaat is u bekend: f 155,— de man. Proficiat!

Hartelijk dank

Gedurende mijn ziekte hebben attenties van directie, Ziekentroost, chef en collega's mij zeer getroffen.

P. van der Ven,
Montagemagazijn.

Namens alle oud-gedienden: hartelijk dank aan al degenen die het mogelijk maakten dat wij een kerst-attentie ontvingen.

W. Brandt.

Dank aan allen die tijdens mijn ziekte van hun belangstelling hebben blij gegeven.

L. A. Orth,
Nabewerking.

Mijn hartelijke dank voor de attenties tijdens mijn ziekte ondervonden van Ziekentroost, chef, baas en collega's.

D. Ree,
Magazijnen VDH-E.

De portiers die dienst hadden in de nacht van oud- op nieuwjaar 1967 bedanken mevrouw en mijnheer Gussenhoven voor de ontvangen tractatie, die door hen zeer gewaardeerd is.

G. A. van Rooyen,
D. de Jong.

Directie, chef, bazen en collega's dank ik zeer hartelijk voor de geschenken en zeer prettige dag bij mijn 12^{1/2}-jarig jubileum.

G. Verhoog,
Mechanische afdeling Telco.

Hen, die blij hebben gegeven van hun attentie ter gelegenheid van mijn 12^{1/2}-jarig jubileum, zeg ik van harte dank.

E. R. Menzel,
Constructiebureau OWD

ONZE VIERPITTER

In het verleden kwam het nogal eens voor, dat via de omroepinstallatie door ons bedrijf de oproep klonk: „Mijnheer zus-en-zo, 321”. Het sonore geluid was dan afkomstig van onze portier, die via dit nummer iemand in ons bedrijf trachtte te bereiken, waarvoor hij op zijn eigen nummer 350 een gesprekje had. Vanzelfsprekend vonden deze oproepen als regel plaats als de telefooncentrale niet was bezet; dus: vóór en ná werktijd. Dat gebruik van toestel 321 ging iedere rechtgeaarde brandweerman als een mes door het hart. Want u weet het toch? 321 is ons nummer om brand te melden.

Sinds enige tijd is Leiden niet meer in last. De goede opmerkers onder ons zullen al wel hebben opgemerkt, dat onze portier Van Meurs over een wat vreemd telefoontoestel beschikt: één met liefst 4 witte knoppen. Hiermee heeft de PTT ons een reeds lang bekend systeem geleverd in een hypermodern jasje: één toestel geschikt voor ontvangst van twee lijnen. Toestel 321 kan naar wij hopen weer lang van zijn rust genieten.

Geboren

Den Haag:

Dirkje Diana (d) G. A. J. Meerveld, Montage TC/I, dd. 20-11-1966. **Caroline Cythia (d)** W. L. J. Mansveld, Proefwerkplaats, dd. 3-12-1966. **Sandra Claudia (d)** W. M. N. v. d. Stap, Constructiebureau Telco, dd. 14-12-1966. **Johnny (z)** W. G. Scholte, Procesontwikkeling, dd. 14-12-1966.

Sneek:

Edwin (z) J. Y. Abelskamp, Gereedschapmakerij, dd. 15-12-1966.

Prijswinnaars

Als beloning voor de goede oplossing van „Voor het vrije weekend” mogen in het vrije weekend de volgende medewerkers een extraatje opmaken:

Mejuffrouw M. C. Duynhouwer, 1030, f 15,—
A. Wilson, 3370, f 10,—
M. Baak, 3370, f 7,50
J. Beets, 2531, f 5,—
H. B. Nieuwenhuys, 3370, f 5,—
G. van Rooyen, 2111, f 5,—

Deze extraatjes kunnen worden afgehaald bij mejuffrouw Sipkes, afdeling Personeelszaken.

Redacteur: C. Schrevel
met medewerking van
N. J. M. Noordendorp, Den Haag
Redactie-adres:
Postbus 1060, Den Haag
Telefoon (070) 81 43 11, toestel 521.

Van rechts naar links:
de heren N. Lagendijk, L. v. Zeeland en A. de Jong, die in een van de stadhuiszalen de laatste hand leggen aan de installatie van enkele TV-toestellen.
Waarom? Wel, dat leest u in ons ...

Sprookje

ER WAREN TWEE KONINGSKINDEREN, die hadden elkander zo lief.

Zo luidt het begin van een welbekend sprookje. Maar dit sprookje begint anders: er was eens een prinses en een ridder, die in het leger van de koning diende, die elkander zo lief hadden dat zij besloten met elkaar te trouwen. In het stadje waar het paleis van de koning stond werd alles in gereedheid gebracht om het feest met pracht en praal te vieren. Maar al spoedig ontdekte de schout, die het feest moest organiseren, dat de zaal in zijn stadhuisje te klein was om alle genodigden getuige te laten zijn van de huwelijksluiting. Goede raad was duur; totdat een van de schepenen zich herinnerde dat er in het stadje een man woonde, die zich vroeger op bijzonder vakkundige wijze had bezig gehouden met het vervaardigen van spiegels. Weliswaar was hij door allerlei omstandigheden overgegaan op het kweken van kleurige (draad)bomen, maar ongetwijfeld zou een beroep op hem en zijn kundige gezellen niet tevergeefs zijn. De man werd benaderd en zonder bedenken zond hij twee van zijn knapste gezellen om een aantal spiegels zo op te hangen, dat ook de genodigden in de andere zalen van het stadhuisje de grote gebeurtenis zouden kunnen volgen. Aldus geschiedde. De schout kon met een gerust hart het feest tegemoet zien en de prinses en haar ridder leefden nog lang en gelukkig.

Zo zou ons verhaal ongeveer kunnen luiden als het in de Middeleeuwen had gespeeld. Maar wij leven in het jaar 1967. 10 januari: huwelijk van onze prinses Margriet. Trouwzaal te klein; beroep op Van der Heem; akkoord directie. Met behulp van verschillende afdelingen, o.a.: Kastenfabriek (tafeltjes), Gebouwdienst, Meetapparatenlaboratorium en last but not least: twee kundige gezellen uit de TV-hoek: de heren L. van Zeeland en A. A. de Jong, is het zaakje gefikt.

Blijft slechts de hoop dat ook in de moderne versie van het sprookje het einde zal zijn: en zij leefden nog lang en gelukkig.